

כוונת 'שמע ישראל'

יש שלוש בחינות של 'שם'. ה'שם' כמלכות, ה'שם' כבינה. ה'שם' הגדול, זו גם הבינה. ה'שם' הקדוש, זה כשהבינה עולה לחכמה, מסירות נפש על קידוש ה', לקדש את ה'שם' הגדול. כל הנושא של שם הוא מלכות, הופעה החוצה. אמא היא מלכות של האבא. היא עצמה גילוי גדול של חיים. אפילו ביחס לעצמה יש לה בחינת שם. המלכות היא גם שם. שם של הז"א, שם של אמא. זה בחינות שונות של מדרגת ה'שם'. פה ה'שם' מתחבר לע', במובן שהמלכות היא גילוי של אמא.

המלכות קשורה לאמא ומשלימה את אמא, אבל הדבר המרכזי שעסקנו בו הוא שזה מייצר יכולת של שמיעה. שמיעה של ה'שם'. כשה'שם' מתחבר לע', הוא הופך ל'שמעי', ליכולת לשמוע בתוך המציאות. בעומק, אם תשמעו בתוך המציאות, תשמעו את ה'ישראל' שיר-אל, שירת אלוקים שטמונה בתך ההוויה כולה. שיר אל. 'בראשית ברא אלוקים', הזוהר אומר: בראשית זה 'תאב שיר'. העולם נברא מתוך איזשהו שיר שהקב"ה תאב אליו שיעלה מתוך המציאות. השיר הזה הוא סוד צמיחת החיים, שמחתם והשירה הבלתי פוסקת שטמונה בתוכם.

השיר הזה הוא בעומק הוא חלק מהקולות הפנימיים שבתוך המציאות. כשהם נעים בתוך הרמוניה של זרימה של תדיר, אז הם שירה. זה קשור לשמות מ"ב ותהליכי עליית העולמות. דיברנו על העי' שזורמת בפנים, דיברנו על הקשר שלה בעצם כז"ת דאמא שנכנסים בתוך כל המרחב של התדיר, של הגופא, של שכבת החיצון של ז"א ונוק', ופותחת בתוכה את הבנימין.

הארת אמא בונה את המלכות

"והטעם הוא לפי שמל' נקרא שביעית בערך הז' קצוות ולכן היא צריכה לקבל מן ז"ת דאימא שאח"כ תוכל להזדווג עם ו"ק ז"א שהם סוד אות ו' כנודע אבל ישראל שהוא ז"א איננו צריך לקבל רק מן שי"ר אל שהם חו"ג דאבא שהם ב' קצוות הראשונים כי כבר יש לו ו"ק ולכן יספיק לו במה שיקבל שפע מן ב' קצוות ראשונות אבל המל' שהיא שביעית צריכה לקבל מכל השבע קצוות.

המלכות היא רק ספירה אחת, כדי שהיא תוכל להתייחד עם ז"א במלוא קומתה, היא צריכה לצמות, היא צריכה כביכול לגדל את גופה. מי מגדל אותה פה? הארת אמא שמאירה לה. ז"ת דאמא שמאירים למלכות, שהיא רק ספירה שביעית, ישלימו לה את כל הארת הז"ת שחסרה, כדי שהיא תוכל להתחבר עם הז"א שהוא ו' קצוות. הז"א לא צריך לקבל הארה מכל הז"ת דאבא, כי הוא כבר ו' קצוות. מה שהוא צריך זה להשלים את הכנפיים, את החסד וגבורה דאבא שיתנו לו את הכוח של תנועת המסע. ובהמשך, להשלים לו את האורות המקיפים, שזה השלמת מוחין דיניקה, שזו המשמעות השנייה של ישראל.

אם המלכות לא תקבל ז"ת, היא תישאר קטנה. המפגש הזה מצריך להצמיח אותה. הדרך להצמיח אותה הוא להמשיך לה את הארת העי' בכל השבע תחתונות שלה. במובן הזה היא מזדהה עם הז"ת דאמא, ועולה איתה. כשאנחנו עוסקים בימי זאת עולה מן המדבר', 'זאת' עולה עם 'מי', הזוהר דורש "אוזפת מנא לברתא", בשביל

שהילדה תצמיח את התודעה שלה, ותפתח יכולת לבוא לתוך מערכת יחסים וקשר היא זקוקה להזדהות עם דמות האם שלה, שמאפשרת לה לגדול ולעמוד בחוויה קיומית אחרת. חוויה בה היא לא רק ספירה אחת אל מול כל שבע הספירות של הז"א, אז היא נמצאת במצב שהיא מזוהה רק עם הנפש אל מולו, הוא תנועת הרוח הגדולה והיא מרגישה קטנה לידו, אלא היא מתחברת לאמא. פתאום היא עולה בבת אחת וצומחת להיות סיפור אחר לגמרי. עכשיו היא אפילו עולה קצת מעליו. הוא היה ו"ק ולה כבר יש שבע. היא מחוברת לעולם הבא. העולם הבא זה אמא שלו. היא עברה מבת לאמא, אז היא קצת נהיית אמא לידו, והוא נהיה קצת ילד לידה. היא מחזיקה בו זמנית שני סיפורים. גם נפשית היא מקבלת ממנו, וגם נשמית משפיעה לו. 'לא זו מחבבה עד שקראה אימו', 'צאנה וראנה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו אימו'. אימו זה כנסת ישראל. הרשב"י מסביר שזו עליית המלכות לאמא. זה במובן מסוים סוד כלת משה שנקראת בינה שנבנית מכח אותה הארה אימהית שמעניקה לה זהות וקומה חדשה. סוד תורה שבע"פ שעולה מעל תורה שבכתב מכוח זה שהיא מוארת מאור עולם הבא.

המלכות מקבלת רוח בינתית שנוכחת בה ומצמיחה אותה. עכשיו היא מזדהה עם ההארה האימהית שבה, שמגדילה את קומתה להיות מסוגלת להיות ז"ת של אמא אלמול הז"א שהוא ו"ק דאמא, במובן מסוים.

עוד משהו שדומה לזה מכיוון אחר נקרא שבועה. זו גם הארה שהוא מאיר לה, אור ז"ת שלה, שמרים אותה, בבת אחת. גם הנדר. אלה תנועות של הארת אור שמרים את המלכות, בונה את קומתה, ומאפשר לה לבוא לתוך הקשר. אפשר לשמוע במילה 'שבועה' את השבע. השבע שנמשכים אליה ומאירים את כל הקיום שלה.

כאן זה מופיע בצורה הרבה יותר פשוטה, כהזדהות עם המקום האימהי הפוטנציאלי שלה. אור אמא שטמון בה מאפשר לה באמת לבוא אל מערכת היחסים ממקום אחר. כעת, במפגש איתה, הוא שומע משהו עמוק שלו, שהיא מאפשרת לו לשמוע כשהוא מדבר איתה. זה משהו שהוא לא שמע כשהיא הייתה רק נפש, רק גופא בשבילו.

זה המקום בו משה רבינו נכנס לאוהל מועד ומתחיל לשמוע את התורה כשהוא מדבר עם השכינה בקודש הקודשים. קודם התורה הגיעה מהר סיני, משה עלה להר סיני, עם מ"ן, 'אנוכי ה' אלוקיך' וקיבל משם תורה. עכשיו משה נכנס לקודש הקודשים, שזו המלכות. 'צאנה וראנה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו אימו ביום חתנתו וביום שמחת ליבו'. בקודש הקודשים מתגלה הארת אמא שמאירה בתוך הנקבה, "מי זאת עולה מן המדבר". הוא שומע את הקול והדיבור יוצא בשיח בינו לבינה, בו הו"ק של אמא הולך אל מול המלכות, שנושאת בתוכה את הז"ת. המפגש ביניהם מאפשר שמיעה של סוד תושבע"פ שמופיעה מתוך אוהל מועד. האר"י מבאר את זה בעקבות הזוהר בשמועה ראשונה.

המלכות מקבלת את ההארה גם דרך הז"א וגם לא. אמא מאירה לה גם באופן ישיר, כמו במצבי דורמיטא. אמא מאירה לה. זה לא מדויק לגמרי כי זה ברור שזה זורם גם בו. הע' האלו זרמו בז"א והרובד הנמוך ביותר שלהם לא מוכל על ידו, רק היא תקלוט אותם. את המלכות דאמא ואת היסוד שבאמא, הוא לא מסוגל לשאת. הם רדומים בתוכו. הם ניתנים לנקבה ואז הם חוזרים להתעורר בו. זה מאפשר לעורר בו דברים. הרב קוק מתייחס לזה באורות התורה- תורה מן השמיים ניתנת לעמ"י, אבל עמ"י קיבל אותם כי יש בו משהו שיכול ליילד בתוך תורה שבכתב משהו עמוק שהוא מעבר לתורה שבכתב כשלעצמה, שזה סוד תושבע"פ.

זוהר "מי זאת עולה מן המדבר"

"מי זאת עולה מן המדבר מתרפקת על דודה"

אני מאיר את זה כהקשבה לתהליך שקיים בשמע ישראל, אני לא מזהה את זה אחד לאחד.

פתח רבי אלעזר ואמר (שיר ג') מי (קע"ו ב) זאת עולה מן המדבר וגו' מי זאת כללא דתרין
קדושין דתרין עלמין בתבורא חדא וקשורא חדא,

שני העולמות, הבינה והמלכות, עולים להיות בחיבור אחד וקישור אחד. עולה ממש-

למהוי קדש קדשין

זה סוד קודש הקודשים. מקום של חיבור מלכות ובינה.

דיהא קדש קדשין מ"י ואתחברא בזא"ת

מלכות אמא, עולה ומתחברת בזאת

בגין למהוי עולה דאיהי קדש קדשין,

שגם היא תהיה קודש הקדשים.

מן המדבר דהא מן המדבר ירתא למהוי כלה ולמיעל לחופה,

תיכנס לחופה.

תו מן המדבר איהי עולה כמה דאת אמר (שם ד') ומדברך נאווה בהוא מדבר דלחישו
בשפוון איהי עולה.

באותו דיבור שנלחש בין שפתיים היא עולה.

החיבורים בין אמא למלכות

הדיבור הזה שנמצא בקודש הקדשים, בחיבור הזה שבין אמא למלכות, מאפשר למלכות את תהליכי העלייה שלה. יש בזה משהו שדומה בעומק לר"ה וליום הכיפורים. פתיחת קודש הקדשים לחיבור אמא ומלכות. רק שבאר"י בדרך הכלל משמעותו של יום הכיפורים הוא עליית המלכות לאמא, כגילוי אור עולם הבא. זה הסוד של יום הכיפורים, עוזבים את החיצוניות, משביתים את הגופא, מתחיל להיווצר חוסר יישוב הדעת, שזו המטרה של הצום, לגרום לנו אי נחת. 'יתובי דעתא' זה האיסור. כשיש חוסר יישוב הדעת מתחיל תהליך של התעוררות של השם ב"נ למעלה, פנימה, והמלכות עולה לאמא, וזה סוד יוהכ"פ.

זה קצת דומה להדלקת נרות שבת. שתי הנרות זה מ"י ובינה, מלכות ובינה. זה סוד הדלקת נרות, חיבור של אמא עם המלכות. יש דברים דומים בתהליכי הכנה לשבת, שגם בהם אפשר לראות דברים דומים לזה. גם הרשב"י שרואה את היהודי רץ עם ההדסים דומה למקום של עליית המלכות לאמא. אמנם ההדסים יותר דומים לאור של ישראל יותר מאשר למלכות, ההדס כחג"ת שמאירים, עולים מהעוה"ז לעולם הבא. כשאור הבינה מאיר במלכות זה אור עולם הבא ששוכן בבית, שזה סוד השבת. זה מאפשר את הייחוד.

'צרור המור דודי לי בין שדי ילין', זה שתי הנרות, שמאירים את האור האימהי בתוך המלכות. סוד החופה זה כשמאיר במלכות אור אמא, ואז הז"א מסוגל ליצור איתה קשר שהוא לא רק קשר נמוך, אלא קשר שבו זמנית

אוחז גם בנפש וגם בנשמה. גם באהבה עליונה וגם באהבה תחתונה. זה משלים את הרוח משתי קצוותיו, ומאפשר מפגש באמצע. מפגש שהוא חלק מהמהות של הקשר הזוגי שנושא בתוכו גם ה' עילאה וגם ה' תתאה. זה הסוד של שבת קודש. העוה"ז זוכה להארה של מעין עולם הבא. מקבל תוספת של הארה של שבת של העולם הבא. אמא מאירה במלכות, זה מתקן את הבית, מתקן את המקדש.

גלשנו לכל מיני מקומות נוספים בהם אפשר לראות הדהוד שדומה לתנועות שקיימות במילה 'שמעי'. התנועה הזו היא יותר רחבה מאשר רק כשנגיד את המילה 'שמעי'. גם בכוונות חנוכה של הגורים יש כוונות דומות, להמשיך את האור של הבינה והשמונה מידות העליונות שמאירים בה למלכות שזה סוד חנוכה, לחנוך את הבית, הארת אמא עילאה. גם את ימי המילואים אפשר לראות בתור תהליך כזה, תהליכי חניכה של הארת האור העליון של העולם הבא בתוך העוה"ז ותיקון המלכות על ידי כך.

שם ב"ן שטמון בתוך המציאות

"והנה ביאור זה הע' יותר מפורש יובן במש"ל כי היא מקבלת עתה מזווג או"א שהוא לחיות העולמו' הנה מ"ן של הזווג ההוא הוא שרש אל שם ההויה בגי' ב"ן אשר מקומה בז"ת דאימא

שם ב"ן נמצא בז"ת של אמא.

ומן ההויה ההיא דב"ן היא מקבלת עתה כדי שיהיה לה כח אח"כ להעלות מ"ן, ולכן גם ההארה שלוקחת עתה היא מן מ"ן דוגמתה ג"כ כפי מה שהיא עתה צריכה להעלות כי כיון שהיא צריכה להעלות מ"ן לכן צריכה לקחת הארה מן שרש מ"ן העליונות,

התחלנו את הדרך בכך שאנחנו רוצים שיהיה לנו כוח לעלות בשביל שנוכל לצאת למסע של לעורר את הייחוד שאינו תדיר. איך אני מקבל כוח לעלות? אני מתחיל לשמוע, להקשיב לז"ת של אמא שבתוכי. רק כשאני מקשיב לז"ת של אמא שבתוכי אני מתחיל לשמוע את השם ב"ן שבפנים. זה הסוד של הקול והדיבור שזורמים בתוך העולם הפנימי שלנו. העולם הפנימי הוא סוד ז"ת דאמא שמתחיל לפתח הקשבה פנימית. שם אני שומע את השורש של השם ב"ן.

שם ב"ן נמצא בחיצוניות העולמות. הוא הרבה פעמים עדיין בשלב החיצוני שלו. אני קולט באחור שבו, שזורק אותי החוצה כל הזמן. יו"ד, י"ק, יקו"ק, בפשטות ומלא. אני במוחין דעיבור ויניקה. בתוך המוחין דעיבור ויניקה יש שם ב"ן שזורם. זה שם ב"ן של אמא. כשאני קולט אותו בתור ילד קטן, דוחף אותי בצמיחת החיים שלי הינקותית, אני קולט רצון להתהוות עוד. אני רוצה התהוות של שמות אלוקים. עוד כוח, עוד מימוש של כוחות חיים, עוד תהליכי יצירה בתוך המציאות החיצונית, בתוך עולמות הטבע שלי. שם אני נמצא. השם ב"ן זורם עכשיו בתוך חיצוניות העולמות, בתוך שם אלוקים.

בפרק א' כתוב: "בראשית ברא אלוקים". בפרק ב': "ביום עשות הויה אלוקים ארץ ושמייים". זה שם הויה שזורם בתוך שם אלוקים. זה שם הויה שזורם בתוך שם אלוקים, זה שם ב"ן. זה שם הויה שזורם בתוך שמות האלוקים. זו הפנימיות שזורמת בתוך החיצוניות. היא דוחפת אותי להיות, בספר בראשית, בתהליכי יצירה ועשייה. זו היכולת שלי להיכנס ולהתחיל להקשיב פנימה, לשמוע אל תוך הע' של אמא את השורש של שם ב"ן.

השורש של שם ב"ן של אמא, הוא לשמוע את הבקשה הנשמטית, את החסר העמוק שקיים בתוכי, שדוחף אותי באופן מושלך לחסר חיצוני מגושם, שאף פעם לא מרוצה. כי באמת מה שהוא מבקש זה משהו אחר, פנימי. משהו נשמתי מושלך. חוסר עמוק למשמעות שמושלך לעשייה חיצונית מגושמת. היכולת שלי להסב את הקשר לבפנים ולהעלות לשם ב"ן השורשי, מאפשר לי לקבל כוח מהשם ב"ן השורשי. שם ב"ן כמו שהוא בשורשו באמא הוא כוח להתהוות. אבל התהוות שהולכת על כל מסע חיי ולא מתחילה רק במישורי החיצון של הנפש, של התשוקה והייצריות של הצורך החיצוני. מתחיל לשמוע את ההתהוות הזו כפנימית וארוכה יותר, על פני כל מסע חיי, כהתהוות עמוקה של אותה בקשה נשמטית למשמעות של חיים שזרמת בתוך כל מסע חיי. בסוף היא תרד גם לתהליכי התגשמות, אבל יש לה משהו הרבה יותר ארוך ועמוק.

ההורה כבר שם, אבל הילדה לא מודעת לכל הסיפור הזה. כשהיא תגדל היא תתחיל יום אחד לפתח את ההקשבה הזאת, לשמוע אותה. אז יתחילו בתוכה תהליכי גיל ההתבגרות, היא תיכנס פנימה לעיבור שני, אבל היא תתחיל לפתח הקשבה לעצמה. תתחיל לפתח שמיעה לבינה הפנימית שבתוכה. תהליכי התבוננות תמיד באים עם שמיעה, תהליכי הקשבה.

חמשת הידיים שטמונות בשם ב"ן

*וכבר הודעתוך בשער הפסוקים בפי' וארבע הידות יהיה לכם לאכלה כו' כי הי' ידות הם
נרמזות בשם ב"ן*

שם ב"ן נושא בתוכו חמש ידות

*...והנה היד כלולה מה' אצבעות שהם חמש אותיות מנצפ"ך שהם המ"ן עצמן וכ"א
כלולה מה' הרי הם ה"פ ה' שהוא הי' ידות ובהם חמש אצבעות בכל יד וא"כ נמצא שכולם
נרמזות בשם הוי"ה דב"ן שהיא המעלה מ"ן.*

אנחנו רוצים להמשיך את השם ב"ן השורשי למלכות. שיתן כוח לעליה. עכשיו הידיים נכנסו לתמונה. יד זה כוח עלייה. לכן אנחנו רוצים להמשיך ידיים, אנחנו רוצים כוח לעלות. השם ב"ן פה מתארגן לא כעצם הבקשה, עצם הכמיהה, אלא גם כיד, ככוח לעלייה. "ותהי עלי יד ה'", כמו שנאמר על נביאים. רוח שמרימה אותי. הידיים יכולות לרדת למטה ולעלות למעלה. זה הדבר הראשון.

הדבר השני, הוא שהיד זה כוח לקבל. אנחנו רוצים לבנות את בנימין הצדיק במלכות מחדש בצורה שורשית. לבנות בתוכי נקודה חדשה של מה אני רוצה לקבל מהחיים האלה. מה אני באמת מבקש? מה אני רוצה לקבל? זה המים נוקבין שלי. מים נוקבין זה כשאני רוצה לקבל משהו. אני יכול לקבל באופן חיצוני, מגושם. אבל מה שאני באמת רוצה לקבל זה משמעות עומק לחיים שקשורה ל"שמע" הזה. היד היא גם נקודת הקבלה שלי. אמא ממשיכה ידיים למלכות. "שמע" זה המשכת ידיים למלכות. זה הפירוש החדש. דיברנו על ז"ת דאמא, ועל שם ב"ן, הצעד הבא שנעשה הוא שהשם ב"ן הופך להיות חמש ידיים.

הדרושים של חצות לילה, של כוונות ק"ש שעל המיטה, הופכים להיות פה התהליכי הכנה של ק"ש של בוקר. גם תיקון כלי ורוחא של דרוש ג, וגם בכוונות של הויה אלוקים הויה של ע"ב ע"ב ע"ב והמשכת דעת עליון, ואחד. אלה כוונות של "שמע ישראל" של לילה. כוונות הלילה של "שמע ישראל" הופכות להיות התשתית של ההכנה

לקראת ק"ש של בוקר. ככה זה גם מבואר בשמועה שניה, ק"ש של לילה היא תיקון הכלי ורוחא לקראת הבוקר שבו יהיה ביאה שניה ולא ביאה ראשונה. היא תהיה באמת עליית מ"ן אמיתית.

בשמועה רביעית חמישית, זה זורם בפנים בשקט. הוא פשוט מבנה את זה פנימה באופן עדין ושקט. אני ממשיך חמש ידיים, שיתקנו את הבנימין. 'ותרב משאת בנימין חמש ידות'. אם יש לי ביד חמש אצבעות, וכל אצבע כלולה מכל האצבעות כולן. אז כל יד היא חמש ידיים. כל אצבע היא גם יד קטנה, בדימוי. בצד אחד אני ממשיך ב"ן שהוא סוג של יד, כוח התעלות וכוח קבלה, שבאים ביחד, רוח וכלי במובן מסוים. בקשה לקבל משהו שחסר לי. אני מבקש אותו, אני צריך לשאת אותו. 'אליך ה' נפשי אשא'. נושא את נפשי עם היד הזו. עם הבקשה הזאת שמחזיקה אותי מצד אחד ומניעה אותי מצד שני.

ביד הזו יש ה' גבורות. מנצפ"ך, בקשה. בכל אחת כולם כלולים, זה חמש ידות. חמשת הידות האלה מצוירות גם במקומות אחרים בצורה אחרת. לא רק ה' גבורות של המנצפ"ך, אלא כשני ידיים של אמא, שני ידיים של אבא, והיד החמישית, זו היד של אריך אנפין שבאה בתוך אמא ובונה את בקשת החיים של אמא כיסוד אמא. היא בונה את נקודת ציון, את שם ב"ן. היד החמישית זו היד של א"א שבאה בפנים וגורמת בתוכי בקשה חדשה, לא בקשה שהולכת אל הצדדים, כמו שתי הידיים. אלא לנקודה שנמצא במרכז שלנו. הלב הוא סוג של יד. הרחם היא סוג של יד. גודל הלב הוא גודל אגרוף של אדם. גודל הרחם הוא גודל אגרוף של אישה. זה היסוד, שנושא בתוכי בקשת חיים. באריך, לית ביה שמאלא, כולא ימינא. השמאל נכלל בימין אצלו. אז זו יד אחת.

חמש הידות הללו טמונים באמא והיא מורידה אותם למלכות. יש פה גם כוחות התעלות של שתי ידיים, של א"ווא שנכנסות שמאפשרות עליית הנפש כלפי מעלה, אבל יש פה עוד יד, יד חמישית, שהיא השם ב"ן הפנימי שזורם בבקשת חיים של הדעת. זהו ציר האמצע שלה, ציר הלב, ציר היסוד. בקשה נפשית שטמונה בתוכי, שיש בה בקשה לאינטימיות ולייחוד ולמשמעות של עומק שקשורה למעמקים שטמונים ביד החמישית.

"והוא באופן זה כי כאשר תצייר הוי"ה דב"ן בצירו יהיה כך: כי יוד במלואה יש בה ב'

אותיות י"ד ונשאר בה אות ו'

י"ד, הוצאתי את הו'. כל ה' צורתה ד' וי'. הנה עוד שתי ידיים. עוד פעם ד', י', ד'. חמש ידיים. שם ב"ן הוא חמש ידיים, שהם כוחות התעלות חיצוניים ופנימיים שטמונים בתוכנו.

הו' לא קשורים לשם ב"ן מצד המלכות, הם קשורים לז"א. לתנועת זרימה שהיא לא תנועת היד היא תנועת הו'.

ליד יש יכולה הרמה. להרים מישהו, לתפוס ולחזק 'בציצית ראשי' ויקחני, זה המקום בו היד תופסת ומעלה. יש לה להעלות אחרים, ולשאת דברים למעלה. יכולת הנשיאה היא ביד. 'אליך ה' נפשי אשא' זה ביד. 'בידך אפקיד רוחי' זה ביד. מפקיד את עצמי בידיו של אלוקים. 'מקדש ה' כוננו ידך', זו היד החמישית, היד של המקדש.

כשהוא אוחז הוא גם מחזיק אותך וגם מרים אותך. זה כוחות ההתעלות בחיים. כל שמות מ"ב זה תנועות ידיים. י"ד עם כ"ח, זה 42. או 3 פעמים י"ד זה שם מ"ב. שם מ"ב זה שלוש ידיים, יד ימנית, יד שמאלית ויד של ציר האמצע, יד הלב והיסוד. שלושה ידיים שיוצרים בתוכי את תנועת ההתעלות הבלתי פוסקת של החיים. זה עולם

שלם באר"י. לאר"י יש לו מלא סוגי ידיים.

אני נוטל ידיים כדי להרים את הידיים למעלה. 'שאו ידיכם קודש וברכו את ה'. שאו ידיכם, אם לא, הידיים ירדו למטה, תהיה הורדה של הידיים. השפע יזרום דרך צירי הצד למטה לרגליים, ויכולים לאחוז בו הקליפות. אני רוצה להרים את העשיה ליצירה ולברך על הלחם שזה המשמעות שהעבודה החיצונית שלי המלאכתית מתברכת למפגש של יצירה ולחם לברכת ה' במה שעשיתי, אני צריך לשאת את הידיים. אחרת 'זה ינחמנו ממעשינו ומעיצבון ידינו מן האדמה אשר אררה ה'. יש גם עצב בידיים, יש חולשת כוח בידיים, יש ריפיון ידיים. אם ידי משה עולות, ידיו אמונה, אם לא, נחש שאוחז בידיים.

הנושא של הידיים והרגליים יותר מורכב. אנחנו נוטלים את הידיים, זה ראשית, כמו תרומה. סרח תרומה. לרומם את כל החיים אל מקורם, שזה הקודש שטמון בראשית הבריאה. במקדש, כשמקדשים את הידיים והרגליים מורידים את הידיים לרגליים, כי המקדש כולו קודש, ואנחנו רוצים שהעולם העליון ירד ויפגוש את העולם התחתון. לכן התנועה היא הפוכה מאשר התנועה של נטילת ידיים. בעולם הבריאה ובעולמות היצירה והעשייה אנחנו רוצים להרים את הידיים כלפי הקודש ולהוציא אותו מאחיזת החיצונים.

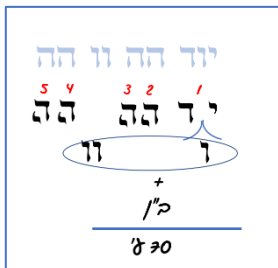
ואח"כ תקח ב' הההין במלואם שהם ד' ההין וכל אות ה' צורתה ד' י' כנודע הרי ד' ההין הם ד"פ י"ד ועם הי"ד ראשונה הרי ה' ידות. נשאר משם ב"ן ג' וויין שהם אות ו' דמילוי יו"ד וב' הוויין האחרים הרי ג' וויין

והנה ה' ידות הם בגי' ע'

ה' ידות בגימטרייה, 14 כפול 5, שווה 70. הרב דוב תמיד טוען שהשפה העברית נוצרה אחרי כתבי האר"י. אחרת זה לא הגיוני, שהעיניים של החתול בדיוק איפה שהחורים של הפרווה.

וז"ס ע' רבתי דשמע ישראל שה"ס ה' ידות דמ"ן דאימא עלאה.

את ה' הידות של אמא, להמשיך למלכות. זה הע'. זה מה שאני רוצה לשמוע בעומק. הע' שמתחברת לשם, הכוח להתהוות קדושה של עומק של חיים, של משמעות של חיים שמאירה בי את שורש השם ב"ן שבי. מאירה בשם ב"ן התחתון, ובשם ב"ן העליון ונותנת בו את חמשת הידיים שנותנות כוחות של התעלות, וכוחות של יצירה אבל גם נותנות כוחות של בקשה קדושה שזה היד החמישית, היד האריכאית שיורדת ונותנת נשיאה לקיום. שלושת הוויים שיש לנו זה 18 בגימטרייה.

וג' הוויין הנשארים עם ההווי"ה דב"ן דההין עצמה שהיא בגי' ב"ן הרי ע' שנית

את שלושת הוויין תוציאו החוצה, יחד עם שם ב"ן, זה גם 70 ע'. יש שני ע'. הידות הפנימיות שבתוך שם ב"ן הם הע'. והשם ב"ן עצמו עם הג' וויין שלו הוא גם ע'. יש שתי בחינות של 'שמע'.

וז"ס ותרב משאת בנימין ה' ידות הם ה' ידות הנז' דהויה דב"ן שה"ס בנימין

שהם המ"ן והסוד הזה נרמז בפי ובניהו בן יהוידע כו' והוא במה שביארנו כי יש צדיק

תחתון וצדיק עליון.

בנימין הוא האנרגיה הכי יסודית ותשתיתית של כל הציר הפנימי של אמא שזורה בתוך הז"א ונוק', של חיצוניות העולמות. שם זורה בנימין הצדיק. רוח בלתי פוסקת של בקשה שמניעה את האישה לרצות ילד, שזה הרוחא דשביק שברחל, הרצון שלה בילדים, "אם לא מתה אנוכי". ומצד שני, בעומק, מה שהיא מבקשת זה בקשת חיים מאד עמוקה של משמעות לחיים שתלויה במציאות החיצונית אבל בעצם הולכת לצירים פנימיים. זה סוד בנימין הצדיק.

העלאת המ"ן הטבעית של שם ב"ן

זה משא. "ותרב משאת בנימין". זה יהיה גם בכוונות של נפילת אפיים. עם כל השמות ב"ן תהיה עליית העולמות של נפילת אפיים. איתם נעשה את העלייה והירידה של כל הבירורים. הבירורים שיהיו בשמות ב"ן, שלוש פעמים בשם ב"ן, של נפילת אפיים, "אליך ה' נפשי אשא". "נפשי אשא", ראשי תיבות, עם הכולל זה ב"ן. גם ב"אשרי" וגם "יענך ה' ביום צרה". את כל הבירורים נעשה עם שמות ב"ן. הם מה שמאפשר את נשיאת החיים ועלייתם. שם זה בהקשר של בירורים. פה אנחנו עדיין לא בשלב הבירורים. אלא זו פשוט היכולת לשאת את עצמנו אל צמיחה אל השאינו תדיר, לצאת למסע שמאפשר לי לגדול אל המעבר לילדות שבי.

בייחוד תדיר יש העלאת מ"ן בלתי פוסקת שלא קשורה לבירורים. בסתר המדרגה זה דוחף בירורים. הילד מגיע ואומר: אבא אני רעב, או שהוא מגיע הביתה אחרי שהוא חוזר מטיוול, אתה שמח לראות אותו, ושואל: אתה רוצה חביתה? אני אכין לך משהו. הוא רק העלה מ"ן פשוט של שם ב"ן, בלי שהוא ידבר אתה כבר מקשיב מה הוא מבקש. זה הפער בין הורה לילד. ההורה שומע את השם ב"ן של הילד יותר מאשר שהילד יודע מה הוא מבקש. הוא עצמו לא תמיד יודע מה חסר לו.

כשהילד מגיע הביתה, אתה כהורה שומע את השם ב"ן שלו יותר מאשר הוא מסוגל להגיד. לפעמים ילד קטן, צורח והוא פשוט רעב. הורים לפעמים יודעים להקשיב לילד יותר מאשר הוא מסוגל להגיד בעצמו. זה יהיה התסכול שלו בזוגיות. הוא מצפה שהבן זוג שלו יקשיב לו, לצרכים שלו, כמו שההורים שלו הקשיבו לצרכים שלו בלי שהוא היה מודע ומסוגל להגיד מה הוא צריך. פשוט הרגישו מבפנים את השם ב"ן שלו, לפני שהוא מצמץ. צריך לקחת את ה"שמע" לשם, להעניק אותו לזוגיות של הזו"נ. שגם בתוך הזו"נ תהיה יכולת להקשיב בצורה הזאת

ככל שאנחנו מתבגרים אנחנו לומדים לעשות את התליך הזה באופן מודע. את השמע הזה. לשמוע את הצרכים שלנו, לשמוע את הבקשות שלנו. ולהעלות איתם מ"ן לפעמים להורים ולהגיד להם זה מה שאני צריך, זה מה שאני מבקש. תקשיב לי עכשיו. תפסיק לפתור לי את הבעיות באופן החיצוני, להעביר שיח למישור אחר. אלה דברים שקשורים. כשאתה הולך להכין לו את האוכל אתה עושה בירורים, אתה תברר בשבילו. הוא רק יעלה מ"ן. או"א יבררו בשביל הילד.

זה רוב מה שקורה בתהליך בריאת העולם. העולם מעלה מ"ן לאו"א, בורא עולם, ובורא עולם מברר לך את הכל. הוא מצמיח לך את האוכל. כל העולם כולו בייחוד תדיר, יש בו תהליכי בירור נסתרים במציאות. בורא עולם מברר. לא אתה מברר. אלמלא אכלנו מעץ הדעת טוב ורע בורא עולם היה עושה את כל עבודת הבירורים של העולמות. אנחנו היינו מעלים מ"ן. היינו מעלים מ"ן והקב"ה היה מברר לנו את המציאות. לא היינו צריכים לעבוד בשביל זה. אני צריך לברר ולעבוד בשביל זה, ולא שבאופן טבעי אני עושה רצון ה', מעלה מ"ן לקב"ה והוא

מוריד לי גשם בעיתו והמציאות מתבררת, ונותנת לחם מן הארץ. זה כבר תולדה של נפילה.

כל זה מנכיח שתי דמויות. בנימין הצדיק מתחיל לפרוץ חזק בשמע ישראל, אבל זה גם מזכיר למהרח"ו את בניהו בן יהוידע, הב"ן של היק"ו. גילוי שם ב"ן שנמצא מתחת לכל המדרגות הקבועות יותר, שהוא סוד העלאת המ"נ של השכינה. בניהו בן יהוידע.

ושהוא היה בן איש חי. ב"ן חי. ב"ן שיונק משלושת הווין שהם גימטריה ח"י. שם ב"ן שמקבל חיים מהווים. מאותה המשכת חיים עליונה שהשם ב"ן קשור אליה. זה אולי מה שמעביר אותו מבן אוני לסוג של בן שמחובר לחיים, שממשיך חיים, שקשור לחיים.